

Katalysatorn

Alaska 7:e augusti 2044

Liam hörde återigen någonting som kom långt bort från periferin. Engelska, visst var det engelska som mannen pratade.

- Du kunde ha dött därute! Du har förmodligen legat där ett par dygn.

Varför befinner jag mig då inte på sjukhus? hann Liam tänka men han visste inte om han orkade eller om det här var ett lämpligt tillfälle att framföra den frågan just nu. Armen, visst var det armen som smärtade mest? Åtminstone trodde han det men hade också märkt att inte förmådde att vrida på nacken när han pratade med den korte skäggige mannen som var klädd i marinblå skjorta och något mörkare chinosbyxor.

- Gary och Shelia har försett dig med lämpliga doser av morfin under det senaste dygnet. Det kommer att komma en reaktion på det här under de kommande veckorna, fortsatte mannen utan att presentera sig eller att gå in på några mer närliggande detaljer.

- Vi kommer att försöka få fram flytande föda till dig under kvällen, fortsatte han. I övrigt skulle jag mest försöka återhämta mig om jag vore dig

Stockholm 29:e maj 2026

Att vara laddad och fokuserad inför ett lopp var ingenting nytt för Liam. Hans måtto var att inte lämna någonting och då menade han verkligen inte någonting av krafter till övers kvar av sina krafter, ens om det gällde ett hårt träningspass. Att ge allt var inget mål, det var ett kompromisslöst krav. Trots sin unga ålder hade han hunnit med hundratals av lopp med varierande skala av betydelse men alltid satt i främsta rummet att ge allt. Här stod dock betydligt mer på spel än vad han hade varit mer om tidigare, ja faktiskt om man skulle ha slagit ihop allt det han hade varit med om tidigare i tävlingsväg. Han hade länge funderat över hur livet efter den trygga gymnasietiden skulle se ut men han hittills alltid förträngt bort tanken. Någon ordinär tråkig vanlig svensk högskola lockade honom inte redan till hösten. Det var inte det att han saknade läshuvud, tvärtom, men han ville ha möjligheten att åtminstone delvis kunna forma sin egen framtid.

Nu visste han precis vad han ville men det paradoxala var att han inte visste om han skulle kunna komma dit. Två stipendier till för att kunna tillbringa sin universitetstid i USA och New York stod på spel, det visste han. Han visste också att det fanns åtminstone tre stycken i startfältet som rimligen borde slå honom. Under sina år som långdistanslöpare hade han fått handskas med den krassa verkligheten att man som svensk måste arbeta dubbelt så hårt får att nå riktigt konkurrenskraftiga resultat jämfört med dem som hade en än mer formad löparkropp. Dubbelt så hårt hade inte alltid varit tillräckligt för hans ambitioner eller lystmäte. Utan sin enorma vilja och sitt trägna arbete skulle han i över huvud taget aldrig ha kommit så långt som att på startlinjen idag, det visste han. Problemet var att loppet han hade framför sig var ett lopp på 10 000 meter som inte var i terräng, inget delmoment av multisport utan helt enkelt 10 000 meter slätt på Stockholms Stadium. Innebörden av detta skulle innebära att han inte skulle ha någon komparativ fördel gent emot de bästa av hans medtävlare hur tjockt pannben han än hade. Det var helt enkelt bara att gå ut och köra på och inte fundera mer på stipendiet som skulle ha kunnat vara en viktig del för hans framtid.

- Är de här dina?

- Va?

- Är de här spikskorna dina?

- Ska jag ställa ner dem på golvet?

- Jag kan ta hand om dem.

Liam tog med sig spikskorna, sin kasse med vatten, banan och övrig utrustning och gick ut för att värma upp. Med samlade steg gick han via Stadium för att kunna ta sig till ett mer avskilt ställe att ladda upp. Han visste inte om uppvärmningen inför ett långlopp fungerade mest som en fysisk eller mental förberedelse. Han visste inte heller om han använde tiden för att tänka och samla sig eller för att koppla bort tankarna. Han visste egentligen inte heller vilket som var värst, ångesten inför ett eller plågan och pinan under loppet. Det han visste var att han alltid hade sina rutiner under uppvärmningen och att detta fungerade som en trygghet.

Katalysatorn forts

På väg ut mot uppvärmningen och ut från arenan såg han att Per Fredrikssons namn var borttaget från data-skärmen på startlistan. Någonstans i bakhuvudet kände han en svag lättnad som bara var av sekundär betydelse. Per Fredriksson hade tillsammans med Johan Mattson varit storfavoriter innan loppet. Per Fredriksson skulle ha sopat mattan med honom om han hade varit på plats, varit frisk och skadefri samt i form. Det lilla välmående som Liam kände var dock mycket svagt. Han hade ett jobb och ett lopp att uträtta. Ingenting fick försakas, inga krafter sparas och ingenting lämnas åt slumpen. Han visste vilka fruktansvärda 32 minuter som väntade honom.

Alaska 8:e augusti 2044

Liam visste inte vilken nationalitet som var ute efter honom. Han visste inte heller vilken maktsfär han hade att göra med om det var politiskt eller kommersiell. Han visste inte om han var tillbaka på båtarna heller. Inga andra tecken än ogenomskinligt glas sågs i hans närhet. Han kunde inte säga om omgivningen var ljus eller mörk. Han hade en känsla och han hörde hur ett ord ekade. Känslan var att inte kunde använda armen längre. Den hade tydligen bytts ut mot en protes som var fastlänkad i stolen. Den satt fast. Han kände någonting annat. Det var två stycken, var det inte? Två stycken balkar fast förankrade i golvet. Nu började orden eka igen. Först svagt. Sedan starkare. Orden var fortfarande svåra att urskilja. Men nu, ja nu kunde han börja urskilja ordet igen. Ordet som ekade var; chipet , chipet, chipet. Just ja, chipet. Han hade åkt för chipet. Han hade åkt för chipet, men det gick ju inte! Han satt ju fast! Någonting började pulsera, men detta var inte chipet. Detta var förankringen i stolen och golvet. Pulseringen tilltog precis som ekot. Nu började pulseringen värka. Plötsligt kände han hur smärtan återkom i armen och nu var den ordentligt pulserande. Han kunde känna hur det strålade ner över axlarna och ner mot högerarmen. Han såg hur det återigen började ljusna för ögonen och plötsligt rycktes han upp ur sin dröm. När han vaknade såg han att verkligheten inte var mycket bättre än drömmen, möjligen med undantaget av att han hade armen kvar i behåll.

-Du somnade om ganska länge igen. Du följde mitt råd, sa den skäggprydda kortvuxne gestalten, som han hade pratat med för hur länge sedan? Ett par timmar, några timmar eller ett par dygn, detta var omöjligt att säga?

Vid sin sida hade personen två personer som av situationen att döma verkade vara någon form av medarbetare. Till vänster snett bakom stod en kvinna i äldre medelåldern, långt stripigt ljust hår, blå ögon och en aning sneda ögonlock. Till höger snett bakom stod en lång smal lite äldre man, tunt fint hår och med ett fårigt ansikte som till skillnad mot för kroppen hade grova anletsdrag och därtill en ganska spetsig haka. Klädseln var densamma för dessa båda som den framförvarande med den marinblå skjortan och de mörka byxorna som till synes verkade vara någon form av uniform.

Liam hade nu blivit så pass klar att han kunde urskilja rummet, kalt och sterilt med ett fåtal möbler. Förutom sängen som han själv låg i fanns det endast två bruna skinnfåtöljer i borte ändan av rummet, en gammaldags byrå och på väggen hängde en platt dataskärm som fungerade som karta för de näromliggande områdena. Tre stycken hopfällbara stolar hade tagits fram. Åtminstone trodde Liam att de tre framförvarande personerna hade tagit med sig var sin stol. Av situationen att döma verkade de förbereda sig på en längre konversation än sist han hade varit vaken. Som bekräftelse på sina funderingar tog den skäggprydda mannen till orda när de hade fått klart för sig att Liam var vaken.

- Vi har gett dig sprutor samt syrgas och små doser av ammoniak. Detta för att du ska kunna hålla dig vaken några timmar till. Det vi har att säga är av största betydelse och jag hoppas att du ursäktar oss.

Liam vare sig bekräftade eller dementerade handlingen utan såg uttryckslöst på den framförvarande trion utan att säga någonting mer i väntan på mer information.

-Jag kanske ska börja med att presentera mig, Mark Brown. Det här är mina kollegor Shelia McNamara och Gary Johnsson. Vi är utstationerade här i Alaska 150 kilometer från Anchorage, på uppdrag av CIA. Det är all information som du kan få om och kring oss för närvarande.

Liam nickade till svar.

-Du kan tacka våra värmedetektorer att vi fann dig i en omkullkastad Jeep åtta kilometer från vår basstation, det är nog den starkaste orsaken till att du fortfarande är vid liv just nu. För att vi ska ha kunnat ge dig den vård som du har behövt, har vi naturligtvis behövt kollat ditt namn, vilken nationalitet du tillhör samt dina födelsedata. Du får ursäkta mitt dåliga svenska uttal; Liam Ågren, född i Sverige den 4:e maj 2007, stämmer det?

Katalysatorn forts

Självklart visste de ju att detta stämde. Varenda företagsam skolungdom skulle ju nuförtiden kunna kolla upp en persons levnadshistoria om man har tillgång till dennes mobiltelefon tillika dator. Liam undrade över hur många filmer i form av mobilsamtal som de hade kunnat se. Han undrade över hur många mobilsamtal där han inte använt funktionen filmvisning som hade formaterats om till mobila filmer och han undrade över hur många krypteringar som han använt som lås för de mest hemliga och privata samtalen som de redan hade hunnit knäcka.

Informationsflödet i dagens samhälle oavsett kultur eller nationalitet var som en strid ström av ett antal floder som trängde fram när detta var skäligt som oskäligt. Vem som helst kunde stoppa ner sin mugg för att ta del av flödet eller bygga ett mindre vattenhjul eller vattenkraftverk för att kunna använda kraften och flödet för egen vinning. Man kunde plocka ur, koppla ihop och sammanlänka de strida strömmar som fanns i etern i form av mobilsamtal, mobilfilmer, SMS eller MMS, programinnehåll från befintliga informationskanaler oavsett om dessa bestod av radio, TV, tidningar eller Internetsidor. Det enda man inte kunde göra var att kontrollera, begränsa eller stoppa användandet av dessa informationsflöden oavsett om detta var informellt eller illegalt. De styrande politikerna hade för länge sedan gett upp den här kampen om det någonsin hade varit någon kamp.

Till skillnad mot andra illegala transporter, som exempelvis narkotika eller till och med den illegala transport av människor, kunde myndigheter och organisationer i detta fall inte stoppa eller begränsa problemet utan att själva vara ute på djupt vatten. För att kunna säkerställa och framförallt offentliggöra hur den illegala informationshanteringen inhämtades och uppsamlades så innebar detta per automatik också ett klagande att man deltagit i samma insiderhärva. Detta skulle alltså per automatik innebära antingen samma insiderbrott eller en bekräftelse att informationsflödet inte kunde vandra fritt vilket antingen skulle vara ett brott mot tryckfrihetsordningen ett ställningstagande att tryckfrihetsordningen inte skulle kunna finnas kvar, vilket naturligtvis skulle vara ett oerhört och nästan omöjligt hårt slag för ett demokratiskt samhälle. Att belysa omfattningen om vilka proportioner detta dilemma hade tagit skulle vara detsamma som att säga att man hade tappat kontrollen över samhället vilket i praktiken skulle vara lika med politiskt självmord. Ingen politisk organisation skulle kunna överleva om man förespråkade att man inte hade kontroll att kunna styra sitt samhälle. Utvecklingen hade därför politiskt sett gått mot att försöka hänga med i den informationsmässiga flödesutveckling som nu vällde fram och att inte tappa mark jämt emot den kommersiella marknaden eller andra länders regimer. På samma sätt som när det gäller all annan handel hade andra unioner än bara olika länder växt fram även inom cyberspace. De starkaste och mest framstående kunde i detta fall kunna sammanfattas i fyra olika zoner. Zonerna var inte exakt lika definierade som var blocken under Det kalla kriget hade varit, utan snarare mer svävande utan några exakta satta gränser men i stort bestod uppdelningen av USA, EU, Kina och Japan. Det var de stora övergripande områdena, men den alltmer övergripande territoriella indelningen hade mer och mer påtagligt börjat bestå av större städer med sammanlänkande förortsområden. Befolkningsindelningen delades numera upp på tre olika plan där de fyra maktsfärerna var de mest övergripande, det som behövdes för skydd och styrka såväl ekonomiskt som militärt, där den traditionella landsindelningen fortfarande fungerade som övergripande styrelseskick, och där stadsindelningen i form av olika communities var det fungerade som den interna motorn för ekonomi, handel och kulturell inramning. På detta sätt hade en form av kapploppning uppstått på tre olika plan i den alltmer globaliserade världen. Kapploppningen hade dock tagit en helt annan form än den som längre tillbaka i historien hade ägt rum mellan USA och forna Sovjetunionen som mer kunde jämföras som två tungviktsboxare som stod och mätte varandras muskler och styrka.

Denna form av kapploppning kunde mer jämföras med just löpning som hausades upp i ett tempo som inte var rimligt att hålla för någon på sikt. Tempot styrdes av en hare som egentligen inte var med i loppet annat än som katalysator att få farten. Denna hare kunde definieras som det informella samt illegala informationsflödet.

Allt detta visste ju förstås både Liam och Mark. Trots allt hade Mark ändå ställt kontrollfrågan till Liam om hans namn, födelsedata och nationalitet som en artighetsfras av ren formalia.

-Du har uppfattat mitt namn och födelsedata alldeles korrekt, svarade Liam småleende och kortfattat när han kommit tillbaka i ett mer klarvaket tillstånd.

-Bra, svarade Mark. Jag tänker inte gräva i det här mer just nu. Utan att säga för mycket kan jag dock sammanfatta att om vi skulle köra dig till sjukhus i nuläget skulle det uppstå en del problem för både dig och oss samt att den politiska situationen mellan unionerna skulle bli ännu mer ansträngd. Mitt förslag är därför att du stannar här hos oss för vidare vård.

Katalysatorn forts

Och detta skulle innebära? För första gången sedan trion kommit in i rummet avslöjade Liam en min av undran.

-Detta innebär att du troligtvis kommer att behöva vara här i sex till åtta veckor till för att läka din arm, axel, skuldra och nacke. Det innebär att du får den vård du behöver kombinerat med mat och husrum innan du är redo att möta ödemarken igen. Din motprestation är att vi vill att du besvarar två frågor.

-Och dessa frågor är?

-Den första frågan är enkel: Vi vet att du under föregående decennium levde i USA under nio års tid samt att du till och med blev amerikansk medborgare. Vi vet också att du är en genuint intresserad friluftsmänniska. Trots detta kvarstår ett faktum. Du har inte satt din fot på den här kontinenten på åtta år! Vad gjorde du ensam ute i ödemarken i Alaska?

-Den andra frågan kan bli både knepigare och känsligare för dig att besvara. För fyra år sen var du med i ett forskningsprojekt. Detta projekt avsåg att utveckla ett särskilt framtaget datachips som skulle vara lätt att sammanlänka med det mänskliga psyket. Vi vet att du inte kan någonting om detaljerna om chipet i sig men vi vill att du berättar det du vet om projektet.

-Den misstanke ni har är att chipet skulle användas som övervakningsmetod av individens dagliga informationsflöde? sa Liam undrande när han nu hade fått tillbaka sin knivskarpa blick.

-Inte som metod för övervakning eller kartläggning. Idag kan vi kolla samtal och e-mail, konversationer och daglig tillvaro hos vem vi vill och har något intresse av, men hittills har både myndigheter, de marknadsmässiga informationsbolagen samt den illegala förmedlingen i den undre världen varit oförmögna att kunna kontrollera vad människor tänker; Men vi har kanske inte stannat vid det stadiet längre!? Nej, det vi misstänker är någonting betydligt djupare och allvarigare. Vi misstänker att chipet skulle kunna vara en teknisk funktion som ett styrande implantat rakt in i den berörda individen. Vi misstänker att man har kommit fram till en metod att kunna förvandla mänskliga individer mer eller mindre till fungerade robotar.

Stockholm 31 maj 2026

Skottet ljöd genom den trånga korridoren. Liam visste instinktivt att läget höll på att bli mer och mer kört. Han kände på sig att det redan var ute med både Elin och Anja. De maskerade pumorna närmade sig nu och han trodde inte att Linus skulle klara sig länge till. Ett skott till hördes kombinerat med en träff:

Linus!!?

Försiktigt och krypande tog sig Liam fram till hörnet av den mörka byggnaden. Han sneglade bakom den. Det röda blodet forsade fram ur Linus kapuchong. Det var otydligt, men han kunde skönja det knappt i periferin i den mörka omgivning. Mörkret runt omkring svepte likt en mörk skräckinjagande slöja men det var också hans enda lilla hopp i nuläget. Ett felsteg, ett endaste litet misstag och allt skulle vara kört.

Ge dig av härifrån, uppfattade han själv tänka.

Visst, chefen! Direkt, chefen! Vart då någonstans?

Han kunde höra hur förföljarna närmade sig. Hur många var de? Tre stycken?

Tyst, tyst, nästan ljudlöst laddade han om vapnet.

Knaak!

En av de maskerade pumorna trampade snett och avslöjade sig. Det var hans första och enda misstag men Liam utnyttjade situationen. Hastigt och resolut kastade han sig fram och satte ett skott i huvudet och ett i magen på den grå anfallaren. Hans förföljare lyfte klumpigt och överrumplat upp ett vapen för att besvara skotten men satte men satte bara två i mellangärdet på den tredje maskerade personen som kommit till undsättning. Liam lyfte vapnet och satte utan nåd och barmhärtighet två skott i huvudet på den person som fortfarande inte var träffad. Plötsligt ljöd sirenen och alarmet:

Vinnare i kvällens lazerdoom omgång är de flygande trojanerna blinkade det på skärmen som satt högst upp i rummet:

Elin, Linus och Anja kom springande från sina vrår för att hylla Liam.

- Även om du inte lyckades fullt ut på Stockholms Stadium i helgen är du ändå vår hjälte, sa Elin uppmuntran-
de.

- Jag gjorde vad jag kunde där med, sa Liam med ett snett leende.

Nu hade även motståndslaget bestående av Robin, Martin, Ida och Paula kommit fram för att gratulera.

- Med det nya sättet att spela lazerdoom kan det bli abrupt slut men jag måste ändå erkänna att jag gillar det bättre än det gamla, sa Robin ursäktande.

Katalysatorn forts

Och detta skulle innebära? För första gången sedan trion kommit in i rummet avslöjade Liam en min av undran.

-Detta innebär att du troligtvis kommer att behöva vara här i sex till åtta veckor till för att läka din arm, axel, skuldra och nacke. Det innebär att du får den vård du behöver kombinerat med mat och husrum innan du är redo att möta ödemarken igen. Din motprestation är att vi vill att du besvarar två frågor.

-Och dessa frågor är?

-Den första frågan är enkel: Vi vet att du under föregående decennium levde i USA under nio års tid samt att du till och med blev amerikansk medborgare. Vi vet också att du är en genuint intresserad friluftsmänniska. Trots detta kvarstår ett faktum. Du har inte satt din fot på den här kontinenten på åtta år! Vad gjorde du ensam ute i ödemarken i Alaska?

-Den andra frågan kan bli både knepigare och känsligare för dig att besvara. För fyra år sen var du med i ett forskningsprojekt. Detta projekt avsåg att utveckla ett särskilt framtaget datachips som skulle vara lätt att sammanlänka med det mänskliga psyket. Vi vet att du inte kan någonting om detaljerna om chipet i sig men vi vill att du berättar det du vet om projektet.

-Den misstanke ni har är att chipet skulle användas som övervakningsmetod av individens dagliga informationsflöde? sa Liam undrande när han nu hade fått tillbaka sin knivskarpa blick.

-Inte som metod för övervakning eller kartläggning. Idag kan vi kolla samtal och e-mail, konversationer och daglig tillvaro hos vem vi vill och har något intresse av, men hittills har både myndigheter, de marknadsmässiga informationsbolagen samt den illegala förmedlingen i den undre världen varit oförmögna att kunna kontrollera vad människor tänker; Men vi har kanske inte stannat vid det stadiet längre!? Nej, det vi misstänker är någonting betydligt djupare och allvarigare. Vi misstänker att chipet skulle kunna vara en teknisk funktion som ett styrande implantat rakt in i den berörda individen. Vi misstänker att man har kommit fram till en metod att kunna förvandla mänskliga individer mer eller mindre till fungerade robotar.

Stockholm 31 maj 2026

Skottet ljöd genom den trånga korridoren. Liam visste instinktivt att läget höll på att bli mer och mer kört. Han kände på sig att det redan var ute med både Elin och Anja. De maskerade pumorna närmade sig nu och han trodde inte att Linus skulle klara sig länge till. Ett skott till hördes kombinerat med en träff:

Linus!!?

Försiktigt och krypande tog sig Liam fram till hörnet av den mörka byggnaden. Han sneglade bakom den. Det röda blodet forsade fram ur Linus kapuchong. Det var otydligt, men han kunde skönja det knappt i periferin i den mörka omgivning. Mörkret runt omkring svepte likt en mörk skräckinjagande slöja men det var också hans enda lilla hopp i nuläget. Ett felsteg, ett endaste litet misstag och allt skulle vara kört.

Ge dig av härifrån, uppfattade han själv tänka.

Visst, chefen! Direkt, chefen! Vart då någonstans?

Han kunde höra hur förföljarna närmade sig. Hur många var de? Tre stycken?

Tyst, tyst, nästan ljudlöst laddade han om vapnet.

Knaak!

En av de maskerade pumorna trampade snett och avslöjade sig. Det var hans första och enda misstag men Liam utnyttjade situationen. Hastigt och resolut kastade han sig fram och satte ett skott i huvudet och ett i magen på den grå anfallaren. Hans förföljare lyfte klumpigt och överrumplat upp ett vapen för att besvara skotten men satte men satte bara två i mellangärdet på den tredje maskerade personen som kommit till undsättning. Liam lyfte vapnet och satte utan nåd och barmhärtighet två skott i huvudet på den person som fortfarande inte var träffad. Plötsligt ljöd sirenen och alarmet:

Vinnare i kvällens lazerdoom omgång är de flygande trojanerna blinkade det på skärmen som satt högst upp i rummet:

Elin, Linus och Anja kom springande från sina vrår för att hylla Liam.

- Även om du inte lyckades fullt ut på Stockholms Stadium i helgen är du ändå vår hjälte, sa Elin uppmuntran-
de.

- Jag gjorde vad jag kunde där med, sa Liam med ett snett leende.

Nu hade även motståndarlaget bestående av Robin, Martin, Ida och Paula kommit fram för att gratulera.

- Med det nya sättet att spela lazerdoom kan det bli abrupt slut men jag måste ändå erkänna att jag gillar det bättre än det gamla, sa Robin ursäktande.

Katalysatorn forts

Och detta skulle innebära? För första gången sedan trion kommit in i rummet avslöjade Liam en min av undran.

-Detta innebär att du troligtvis kommer att behöva vara här i sex till åtta veckor till för att läka din arm, axel, skuldra och nacke. Det innebär att du får den vård du behöver kombinerat med mat och husrum innan du är redo att möta ödemarken igen. Din motprestation är att vi vill att du besvarar två frågor.

-Och dessa frågor är?

-Den första frågan är enkel: Vi vet att du under föregående decennium levde i USA under nio års tid samt att du till och med blev amerikansk medborgare. Vi vet också att du är en genuint intresserad friluftsmänniska.

Trots detta kvarstår ett faktum. Du har inte satt din fot på den här kontinenten på åtta år! Vad gjorde du ensam ute i ödemarken i Alaska?

-Den andra frågan kan bli både knepigare och känsligare för dig att besvara. För fyra år sen var du med i ett forskningsprojekt. Detta projekt avsåg att utveckla ett särskilt framtaget datachips som skulle vara lätt att sammanlänka med det mänskliga psyket. Vi vet att du inte kan någonting om detaljerna om chipet i sig men vi vill att du berättar det du vet om projektet.

-Den misstanke ni har är att chipet skulle användas som övervakningsmetod av individens dagliga informationsflöde? sa Liam undrande när han nu hade fått tillbaka sin knivskarpa blick.

-Inte som metod för övervakning eller kartläggning. Idag kan vi kolla samtal och e-mail, konversationer och daglig tillvaro hos vem vi vill och har något intresse av, men hittills har både myndigheter, de marknadsmässiga informationsbolagen samt den illegala förmedlingen i den undre världen varit oförmögna att kunna kontrollera vad människor tänker; Men vi har kanske inte stannat vid det stadiet längre!? Nej, det vi misstänker är någonting betydligt djupare och allvarigare. Vi misstänker att chipet skulle kunna vara en teknisk funktion som ett styrande implantat rakt in i den berörda individen. Vi misstänker att man har kommit fram till en metod att kunna förvandla mänskliga individer mer eller mindre till fungerade robotar.

Stockholm 31 maj 2026

Skottet ljöd genom den trånga korridoren. Liam visste instinktivt att läget höll på att bli mer och mer kört. Han kände på sig att det redan var ute med både Elin och Anja. De maskerade pumorna närmade sig nu och han trodde inte att Linus skulle klara sig länge till. Ett skott till hördes kombinerat med en träff:

Linus!!?

Försiktigt och krypande tog sig Liam fram till hörnet av den mörka byggnaden. Han sneglade bakom den. Det röda blodet forsade fram ur Linus kapuchong. Det var otydligt, men han kunde skönja det knappt i periferin i den mörka omgivning. Mörkret runt omkring svepte likt en mörk skräckinjagande slöja men det var också hans enda lilla hopp i nuläget. Ett felsteg, ett endaste litet misstag och allt skulle vara kört.

Ge dig av härifrån, uppfattade han själv tänka.

Visst, chefen! Direkt, chefen! Vart då någonstans?

Han kunde höra hur förföljarna närmade sig. Hur många var de? Tre stycken?

Tyst, tyst, nästan ljudlöst laddade han om vapnet.

Knaak!

En av de maskerade pumorna trampade snett och avslöjade sig. Det var hans första och enda misstag men Liam utnyttjade situationen. Hastigt och resolut kastade han sig fram och satte ett skott i huvudet och ett i magen på den grå anfallaren. Hans förföljare lyfte klumpigt och överrumplat upp ett vapen för att besvara skotten men satte men satte bara två i mellangärdet på den tredje maskerade personen som kommit till undsättning. Liam lyfte vapnet och satte utan nåd och barmhärtighet två skott i huvudet på den person som fortfarande inte var träffad. Plötsligt ljöd sirenen och alarmet:

Vinnare i kvällens lazerdoom omgång är de flygande trojanerna blinkade det på skärmen som satt högst upp i rummet:

Elin, Linus och Anja kom springande från sina vrår för att hylla Liam.

- Även om du inte lyckades fullt ut på Stockholms Stadium i helgen är du ändå vår hjälte, sa Elin uppmuntrande.

- Jag gjorde vad jag kunde där med, sa Liam med ett snett leende.

Nu hade även motståndarlaget bestående av Robin, Martin, Ida och Paula kommit fram för att gratulera.

- Med det nya sättet att spela lazerdoom kan det bli abrupt slut men jag måste ändå erkänna att jag gillar det bättre än det gamla, sa Robin ursäktande.

Katalysatorn forts

- Det är väl på tiden att de har utvecklat ett lazerdoom som hänger med i utvecklingen jämfört med det doomspelet som finns på en vanlig persondator, instämde Linus. Nu går vi ut och äter någonting, åtta dagar kvar av gymnasiet!
- Fyra små rätter blir väl inte hel, replikerade Ida.
- Dålig symbol! Det är väl tre år och inte fyra som vi har gått gymnasiet, svarade Linus undrande.
- Du menar tre steg framåt och två steg tillbaka? svarade Liam lätt leende och smått förmanande.
- Hör på Lazerdoom-vinnaren. En rätt för dig alltså, ingen för- eller efterrätt, hör jag, var den slutsats som Robin fick ihop av samtalet.
- Jag tar dem gärna, svarade Ida.
- Fem rätter alltså, två år kvar av gymnasiet med andra ord, tyckte Linus innan sällskapet till sist kunde samla för att komma iväg till sin avslutningsmiddag av de gångna tre åren.

Under middagen tänkte Liam på hur mycket han skulle komma att sakna det här gänget. Han kunde för stundens tillfälle inte förstå varför studenten per automatik skulle behöva innebära en glädjens dag. Innebörden av det var ju att lämna allt det trygga tillrättalagda som man visste att man hade och testa någonting på vinst och förlust. Stipendiemöjligheten i New York var ju dessutom borta sedan helgens lopp. I Per Fredrikssons frånvaro hade Johan Mattson mer eller mindre lekt hem loppet men ingenting annat hade heller varit att vänta. Han hade "joggat" med de övriga i fältet de första 4 000 meterna och sedan trippat iväg och gjort sitt eget lopp. Utan att förta sig hade han vunnit på den överlägsna tiden 31.18. Liam hade i och för sig lyckats hålla sin huvudkonkurrent Dan Melander bakom sig men de sista 400 metrarna hade Kent Ljung som legat bakom täten i 24 varv spurtslagit de båda eller snarare seglat ifrån när det var 350 meter kvar. 32.06 var absolut ingen dålig tid men den räckte helt enkelt inte.

- Skulle Joakim hämta oss? Frågade Elin när de hade ätit klart.
 - Jag vet inte, svarade, Liam. Ring och kolla om han är på väg!
- Tio minuter senare var Liam två år äldre storebror på plats. Elin hoppade in i framsätet och gav honom en puss på kinden medan Liam satte sig i baksätet.
- När du kommer hem har du en glad nyhet som väntar, Joakim vände sig mot Liam och gav honom ett hemligt småleende.
 - Vad? undrade Liam.
 - Om du lovar att inte berätta att jag sagt detta till mamma och pappa så har tydligen Johan Mattson tackat nej till studierna i New York och det finns en möjlighet för dig att få den sista platsen.
 - Kommer du att ta den möjligheten Liam?, undrade Elin glatt leende.

Elin Melin hade under de senaste fyra åren blivit mer och mer som en familjemedlem hos familjen Ågren, först som flickvän åt Joakim och sedan som klasskompis åt Liam. Som vän hade hon dock inte kommit Liam mycket närmare än övriga personer i samma bekantskapskrets som Paula, Linus eller Ida och han hade aldrig varit lika mycket bror för henne som Joakims mamma och pappa hade varit vikarierande föräldrar även för henne. Men hon hade känt tillgivenhet för honom. Hon ville inte att han skulle åka iväg till USA utan att hon fick veta det, lyckönska honom eller veta var han befann sig.

- Ja, det är möjligt, om allt fungerar, svarade Liam överrumplad.

Det första Liam gjorde sedan han fått beskedet sedan han kommit hem var att han ringde och meddelade beskedet till Linus som hade bott på östkusten i USA tre år under grundskoletiden.

Linus tog glatt emot beskedet. Linus hade alltid gillat Liam! Liam sammanfattade kortfattat att han behövde hjälp med råd och tips nästkommande dag och Linus log sedan roat när Liam sedan avslutade samtalet utan att säga någonting mer.

Stockholm 8:e augusti 2044

Det enda som inte vittnade om Wilson Andersons invandrarbakgrund var just hans internationella efternamn. I övrigt hade han alltid kämpat för att inte bara vara en passande pusselbit i det svenska samhället utan dessutom en betydande och viktig del. Vad folk i regel inte visste var att kampen inte hade börjat med hans bakgrund utan att han sina föräldras, farföräldras och övriga förfäders kamp som de hade med sig i bagaget. Han ville kunna ta tillvara på den tillvaro som så många människor innan honom hade fått stängats för. Han ville bygga vidare på den och kunna ge värde till både sig själv och till sin omgivning.

Katalysatorn forts

Att han som helsvart afrikan hade valt polisyrket var inte längre någonting unikt i Stockholm som nu var en stad som bestod mer av inflyttade personer än infödda stockholmare och en inte alltför liten del av invandrarer. Att han förutom detta dessutom hade lyckats klättra uppåt i karriären och fått en chefsbefattning var betydligt ovanligare. När han sedan lyckades skaffa sig en chefsbefattning på en av utredningsenheterna inom Säpo kände han att han hade fått lön för mödan och för sitt slit. Han kände det som en upprättelse för att hans far hade fått hanka sig fram och städa toaletterna i Stockholms innerstad. Han kände upprättelse för att hans farfar hade fått kämpa med uppehållstillstånd för att i över huvud taget kunna få vistas i landet. Han kände upprättelse för alla krigshärjade områden som han farfars far hade behövt fly ifrån samt den förföljelse som hade ägt rum på denne. Han kände upprättelse för den historiska slaverihandel som funnits genom alla tider både officiellt och inofficiellt. Han kände även en liten upprättelse för alla timmars möda som han hade lagt ner för att kunna nå sin nuvarande position samt alla som hade skakat på huvudet när han hade klarlagt sin ambition att vilja klättra inom polisväsendet.

Han hade lärt sig att som svart polisman i Stockholm måste man både kunna ha och ta vassa armbågar och att det smartaste och mest hårdade sättet ibland gällde samt att kunna ha lämpligt vassa armbågar. Han hade lärt sig lagen till punkt och pricka och han hade lärt sig att följa den med samma millimeterprecision som han kunde den. Gudarna skulle också veta att han hade fått andra människor att följa den. Både den kriminella världen men ibland även vissa av hans egna kollegor kunde prata bakom hans rygg, ömsom med förakt ömsom med vördnad om Säpos svar på Wyatt Earp.

Han satt nu i polisbilen tillsammans med sin kollega Teodor Lindgren på väg ut mot familjens Ågrens hus i Täby. Wilson skulle aldrig någonsin, (framförallt inte när arbetet bedrevs tillsammans med en underordnad), komma på tanken att inte ha gjort sin hemläxa. Därför satt han nu och studerade en fyrdelad bild på sin bärbara dator där han läste in sig på alla fyra objekten medan Teodor körde. Att Säpo tog över allt fler fall som tidigare tillhört den lokala polisen var inte alltför ovanligt längre. Säpo hade allt mer börjat likna en svensk enhet för FBI i likhet med att de europeiska militära styrkorna numera i mångt och mycket fungerade som ett eget Nato. Det faktum att Jesper Ågren under en fem års period hade arbetat för Delta Force styrkorna på den amerikanska kontinenten gjorde det till en smal sak för Säpo att ta över fallet som på lång väg luktade: Viktigt för rikets säkerhet.

Väl framme vid huset märkte de båda inspektörerna att huset inte bara verkade tomt utan nästan ödsligt. På dörren fanns en lapp där det stod:

Välkommen till Joakim, Elin, Mattias och Sandra Ågren, vi är på semester. Lämna gärna en lapp i brevlådan eller kontakta våra grannar Oliver och Erika Jonasson på telnr: 0734-567661.

Följt av:

Huset har högsta säkerhetsbevakning av Falck Security. Vänligen lämna området inom 60 sekunder. Ingenting hindrade emellertid Wilson att omgående undersöka saken medan Teodor Lindgren satt kvar i bilen, med inte lika fullt mycket entusiasm som sin medföljande chef. Hans intuition gav honom dåliga vibbar av hela händelseförloppet. Kombinationen av Liams försvinnande, dennes historik inom Delta Force samt stämningen i bilen med Wilson var naturligtvis i sig inga bra vibbar, men han kände att det dessutom handlade om någonting mer. I allra värsta fall, kanske mycket mer? Han fingrade på sin snusdosa, men så kom han på att redan hade öppnat den tre gånger tidigare under dagen samt att han bestämt sig för att sluta snusa. Han övergick till att frenetiskt knäppa på kulspetspennan. Han noterade att Lundberg hade försökt att ringa honom två gånger men ignorerade detta för tillfället då han såg att Wilson kommit tillbaka ganska omgående från Jonassons med de bestämda samlade stegen som var så karaktäristiska för utredningschefen.

Wilsons tankar hade satt igång och de störde honom att inte riktigt kunde få grepp om dessa. Samtalet med Oliver Jonasson gjorde Wilson föga mer nöjd men han såg till att boka in ett möte med mannen i fråga inom tre timmar efter det han hade slutat jobbet. Teodor kände sig inte heller särskilt nöjd med utfallet, dels verkade utredningen kunna bli mycket svårare än vad de hade hoppats på, dels såg han nu hur Wilson skulle komma att lasta dubbelt så mycket arbete på honom som det var tänkt från början. Att hålla jämna steg med Wilson arbetsmässigt var tufft om man hade samma förutsättningar. Det faktum att situationen dessutom förhöll sig på det sättet att Wilson hade passerat stadiet med småbarnsfamilj vilket Teodor inte hade, gjorde inte saken lättare.

Katalysatorn forts

Väl tillbaka i bilen ringde deras gemensamma mobiltelefon från Säpos huvudkontor. Wilson svarade:

- Anderson här!

- Lundberg här, jag något högst väsentligt att som ni bör veta för den fortsatta utredningen.

- Kom, svarade Wilson intensivt lyssnande och med blicken på högspänn.

- Liam Ågren arbetade fem år för de amerikanska styrkorna hos Delta Force.

- Vi vet det, jag sitter här med en bild framför mig som tagen på Liam Ågren och hans kollegor från Delta Force från den här tiden, sa Wilson med ett tonfall som meddelade klart att han hade känt sig underskattat och nästan förorättad.

-Det jag skulle komma till var inte att han arbetade som Delta Force soldat. Det jag skulle komma till var hur han kom in dit. Liam Ågrens svärfar var general Douglas Stanley.

Efter att samtalet hade avslutats häpnade Teodor över att Wilson hade blivit helt tyst.

- Vad ville Lundberg?

- Han ville tala om att Liam Ågrens svärfar var general Stanley som ledde de amerikanska styrkorna och slutligen sköts ner i den infekterade härvan med de ekonomiska lufttransaktionerna i Sydostasien för åtta år sen, sa Wilson sedan han till synes hade hämtat andan. Teodor vände sig mot honom och tittade på honom med ett och ett halvt öga trots att fortfarande körde. Sedan sa han:

- Vi ligger illa till!?

- Mycket illa till!

New York 27:e oktober 2026

Janet Stanley hade en uppväxt som få andra amerikaner hade haft. I mångt och mycket var hon en hon en typisk personifiering av måttet för den framgångsrika amerikanen och detta stämde också till stora delar. Hon hade inte bara rest världen över utan även bott i varje enskild världsdel. Hon hade ett utseende som innebar att hon lätt skulle ha kunnat arbeta som modell. Hon hade under sin uppväxttid haft en månadspeng som motsvarade vad många förvärvsarbetande amerikaner hade i årsinkomst. Hon pratade fem språk, hon var duktig i idrott på gränsen till elitidrottsskvinna. Hon var inte minst exceptionellt smart. Hon uppfyllde kriterierna för "the american dream" på i stort sett varje väsentligt område.

Vad folk i allmänhet inte visste var att det också innebar ett högt pris att alltid befinna sig i hjärtat av USA:s muskler som skulle värna om landets intressen. Hon var uppväxt i en miljö där hon dagligen behövde ha säkerhetsvakter runtomkring sig. Hon hade fått leva i en miljö där det var dags att packa väskorna och flyttkartongerna för nästa militära basstation när man hade hunnit göra sig hemmastadd på det föregående. Hon var van vid att allt som rörde hennes familj räknades som offentliga uppgifter. Hon hade aldrig haft en ungdomstid som varit lika fri som vad hennes jämnåriga kamrater hade haft.

Kanske var det nu därför som hon hade beslutat sig för att flytta från Kalifornien där General Stanleys familj nu var bosatt, för att flytta till New York för att studera. Hon hade sökt sig till ett nyöppnat universitet vid namn Stansford strax söder om New York. Nu satt hon med ryggen mot TV-skärmen där nyheterna fortsatte att sända med en aldrig sinande ström om oroligheterna i mellanöstern. Hon hoppades innerligt att hennes far inte skulle dyka upp på TV-skärmen lämpligt till att hennes nyfunne svenske vän skulle komma in på caféet på the 56:th street. Hon tänkte tillbaka på de två senaste månaderna i hennes liv som trots hennes tidigare bakgrund hade varit olikt allt annat.

Att lära känna den jämnårige ljuse svensken ett par centimeter längre än henne själv hade varit som att först kunna urskilja toppen av ett isberg. Det hade varit omöjligt att ana hur mycket som hade dolt sig under ytan. De hade inte varit klasskamrater men de hade gått en kurs tillsammans hur projektledning och nätverksplanering skulle utföras. Om det hade varit ödet eller slumpen eller någon form av intuition som hade gjort så att de hade valt att arbeta inom samma fem manna grupp hade varit omöjligt att säga. Hur det än var med den saken hade de snabbt sett att de kompletterade varandra mycket bra. Han med sitt lugna, strukturerade, metodiska sätt utan att slösa med orden i onödan och hon med sitt ihärdiga, ivriga och livliga sätt som gav fart och fläkt åt arbetet. För en utomstående skulle det ha sett ut som att de symboliserade två poler på ett batteri som kompletterade varandra både utseendemässigt men även till sättet. Hon med det eldröda lockiga håret och de livliga ögonen och han med den matta ljusa hyn och de spegelblanka ögonen till det stundtals sävliga agerandet.

Katalysatorn forts

Det fanns likheter mellan dem också. Arbetsglädjen, målmedvetenheten och kraften på vilket sätt de båda tog sig fram och banade väg för både varandra och sig själva. Båda var förhållandevis smala men med en stark och uthållig muskulatur och fastän det fortfarande fattades några månader för dem båda att nå 20-års-dagen skulle man ha kunnat gissa att de hade varit tre-fyra år äldre. Deras förhållande hade på intet sätt startat med glöd och passion men från att vara två bra studiekamrater hade de sedan övergått till en hängiven bekant-skap, som utmynnade till en djup vänskap och även om Janet fortfarande medgav det halvt motvilligt, en allt starkare kärlek. Inför mötet på caféet satt nu Janet och funderade på hur hon skulle kunna bjuda med Liam till Kalifornien så att han sakta och helst utan chockverkan skulle få reda på sanningen om tillvaron för henne och hennes familj.

Genom dörröppningen såg hon den blonda kalufsen och den ljusa skinnjackan som precis hade kommit in, två minuter för tidigt. Janet log, på den förhållandevis korta tiden på två månader visste hon redan nu att man kunde ställa klockan efter Liam. Hon hade hittills aldrig varit med om att någon gång varit mer än fem minuter för tidig och aldrig mer än två minuter för sen. "Det där är verkligen någonting som han och pappa har gemensamt", tänkte hon för sig själv.

- Har du funderat någonting mer på Kalifornien?, frågade hon.
- Följer du med till Sverige över jul? frågade han tillbaka och smålog.
- Kanske nästa år?
- Självklart hänger jag med dig hem till din familj. Är du verkligen säker på att jag inte ska betala resan själv?
- Inte den här gången. Pappas arbetsgivare kommer att stå för resan.
- Vad arbetar han med?
- Han arbetar åt det amerikanska försvaret.
- Låter som ett spännande jobb!?
- Jo, det kan det vara. Lite väl spännande ibland.

Hon tänkte tillbaka på när hennes storebror Mike hade blivit kidnappad när de var barn. Hon tänkte på alla skottsäkra bilar som hon alltid haft behövt åka i. Hon tänkte på alla tillfällen då hennes pappa kommit tillbaka efter veckor eller ibland månader och hade med sig ett dystert besked om någon kollega som hade blivit dödad eller svårt skadad. Hon tänkte på hur mycket hon hade älskat och nu faktiskt även börjat vänja sig vid det fria och underbara liv hon nu hade kunnat leva på universitet. Hon tänkte på den sista gången när hon hade träffat sin pappa innan hon var på väg att åka.

Slut på smakprovet!